

[Indenrigsministeren.]

på anden måde har overskredet sin myndighed, træffer de i den anledning nødvendige foranstaltninger.

Det kan ikke anses for udelukket, at en benyttelse af det kommunale administrationsapparat af de politiske partier kan finde sted i en sådan udstrækning, at det bliver ulovligt i forhold til den enkelte skatteborger, fordi der i sidste instans bliver tale om en økonomisk belastning af kommunen. Hvis indenrigsministeriet efter en konkret klage kom til den anskuelse, at benyttelsen var ulovlig, ville ministeriet om nødvendigt kunne indbringe spørgsmålet for domstolene i en sag mod byrådet. Selv om benyttelsen ikke har en sådan form, at den kan siges at være ulovlig i forhold til skatteborgerne i almindelighed, er det dog nødvendigt, at kommunalbestyrelsen stiller de forskellige politiske partier lige med hensyn til benyttelsen af det kommunale administrationsapparat.

Karlskov Jensen: Jeg takker den højtærede minister for svaret, der dog ikke forekommer mig synderlig oplysende, men derimod, synes jeg, højest forbavsende. Mig forekommer det, at det ikke er mere betryggende, når ministeren nu taler om, at også andre partier bør have samme adgang til at benytte kommunernes oplysninger og hjælpemidler, og jeg vil derfor gerne stille det tillægsspørgsmål til ministeren, om den højtærede indenrigsminister ikke efter det her foreliggende mener, at der er tale om en uheldig og helt urimelig sammenblanding af kommunale og partipolitiske forhold?

Indenrigsministeren (Carl Petersen): Da det af det ærede medlems motivering for tillægsspørgsmålet fremgik meget klart, at det, det drejede sig om, var, at en kommune havde benyttet socialkontorets registrant til et partipolitisk arbejde, må jeg henvise det ærede medlem til socialministeren.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Heilesen* til socialministeren:

„Hvad er begrundelsen for, at pelsdyr-farme i visse tilfælde henføres under loven om almindelig arbejderbeskyttelse og ikke

i fuld udstrækning under loven om landbrугets arbejderbeskyttelse?“

Heilesen: I 1954 gennemførte folketinget 3 love om arbejderbeskyttelse, nemlig en lov om almindelig arbejderbeskyttelse . . .

Formanden: Jeg henstiller, at man hører talerne i ro.

Heilesen: . . . en lov om arbejderbeskyttelse inden for landbrug, skovbrug og gartneri og en lov om arbejderbeskyttelse inden for handels- og kontorvirksomhed.

Loven om almindelig arbejderbeskyttelse omfatter arbejdere inden for industri, håndværk, byggevirksomhed, anlægsvirksomhed, laboratorier, transportvirksomhed samt lager- og pakhusarbejde. Pelsdyrfarme er hverken industri, håndværk eller nogen anden af de i loven nævnte virksomheder, men det er husdyravl med meget nær tilknytning til landbrugserhvervet, og som sådan er erhvervet anerkendt; derfor er det henlagt under landbrugsministeriets lovgivning, hvad der kan nævnes adskillige eksempler på. Socialministeriets administration har imidlertid med hensyn til arbejderbeskyttelsen ment det anderledes. På givne foranledning og efter forskellige forhandlinger har ministeriet nemlig resolveret, at pelsdyrfarme, som drives sammen med landbrug, skal henføres under loven om arbejderbeskyttelse i landbruget, medens farme, som drives uafhængigt af landbrug, henføres under loven om almindelig arbejderbeskyttelse.

Denne afgørelse må synes helt inkonsekvent. Jeg understreger, at i dette tilfælde drejer det sig om pelsdyravlen, men skal afgørelsen stå ved magt, vil man kunne komme ud for lignende afgørelser, når der er tale om andre af landbrugsbierhverv, og dette kan landbrugsorganisationerne ikke godkende.

Inden for landbruget er der i de senere år sket en rivende udvikling, der har medført, at der er opstået nye driftsformer, som fortsat har karakter af og ofte er drevet i nær tilknytning til de bestående landbrugsbedrifter. Dette gælder således bl. a. pelsdyravlen. Det må derfor synes helt naturligt, at sådanne binæringer til landbruget, for så vidt angår arbejder-